

man Bogen vidt op, stirrer forundret paa Billedet, gjør Spørgsmaal, medens man samtidig ønsker at gjøre En og Anden opmærksom derpaa.

Saadan gaar det mig med en Erindring fra denne Sommer Som en yndig Idyl, et henrivende Stykke dansk Natur, stiger det frem af Skumringen. Vender jeg lidt paa Bladet, titter noget stærkt Praktisk frem, som vilde det med i Forgrunden. Lad det komme, som det vil. Eierinden af denne Plet, en eiendommelig Nyttensnatur, har med haardnakket Kjerlighed til Naturskønhed netop foretrukket dette Stykke Jord fremfor et mere frugtbart og derved vist, at man kan slynge Nytte og Skønhed sammen.

Før mig ser jeg da en høi Skrænt, der skyder ud i Lillebelt, og paa dens solbeskinnede Top ligger en straatakt Hytte med gule Roser, gloire de Dijon, slyngende sig op ad den hvide Kalk, men de ere ikke alene, thi Pærer og Nødder med uldne stride Blade ere ogsaa tvungne til i smidigt Espalier at blande sig med Blomsterne. Udenfor Huset i stive Aspargesbede et broget Mylder af Riddersporer, Valmuer og brandgule Blomster i skrigende, gennemsigtige Glasfarver, som hist og her er brudt, fremhævet og dæmpet af et ærværdigt Æbletræs gamle, morsomt knortede Grene, der i glødende Spil af Lys og Skygge stryger hen over dem. Saa yderst paa Brinken, hældende sig ud over Vandet, vilde Rosenbuske jævnsides nogle skyggende Træer, hvorunder Bord og Bænk.

Ja her, om noget Steds i Verden, er en Bænk indbydende, indbydende til Drømme, Ensomhed og Beskuen.

Som en Buket kastet ud i Søen ligger denne Have, hvorfra en steil Sti bugter sig ned til det bekjendte Snoghøi. det gamle Færgested, den skønne Herregaard med sin lave, idylliske Beliggenhed, næsten lige ud i Vandet, sine sjældne Træer og romantiske Kongeminder. Middelfart ligger rødmende i Solblink ligeoverfor, og Lillebælt vugger sig i evig Vexlen imellem dette og hint.

Snart antager det Mine af en uskyldig Indsø, snart taler det høirøstet i stærke brydende Strømme om en Dybde, der tillader Pantserskibe, for hvem Øresund er for fladbundet, pilsnart at skyde igjennem.

Men i dette Øieblik staar det i min Hukommelse som badet i den blankeste Stilhed, jeg ser det hele Billedet som henaandet i et let Blaat, sammensat og gennemblandet med lyse, hvidlige Toner, der fint og diset danne den lydløseste, den letteste Farvesymfoni, som Luft og Vand er i Stand til. Set længe paa, virker det næsten hypnotiserende. Tankerne tabe deres faste Form og svømme ud i dette dovne Ubestemte, hvor blot et Stednavn virker halvt som en Lidelse, eller dog som noget Haardt eller Generende.

Helt drømmer man sig dog ikke fra, at det her er Fyen og Jylland, som godlidende og venligt ikke alene kigge hinanden dygtigt i Kortene, men endog til Overflod lade de virkelige Kyster med deres Brinker og dunkle Skove fordoble sig i Vandet, der som et henrykt Spiel forhøier de tusinde Farvenuancer af Blaat og Grønt i det fineste Metalskær.

Ved en af Brinkerne længere ude øines Hindsgavl vis a vis alle disse pragtfulde Øgrupper, hvorom Bæltet slynger sine dragende, altomspændende Havfruarmer. De mindste Øers Trætoppe strutte hist og her op langt borte, som var det den sidste Haartop af et Kæmpehoved, disse smægtende Arme havde trukket til sig i deres vaade Elskov. Endnu allærlængst borte, zittrende i lyse Sølvblink, vigende og ubestemt, som noget, man ser igjennem Taarer, ligger Slesvig, og Stemningen slaar over i noget som Vemod, noget mere Bestemt, der opløser Hypnotismen.

Man tvinges til at rive sig løs, det gjorde idet mindste jeg, og tænke paa, hvor man er. Jeg saa igjen hen til Huset, denne Hytte, som halvt for Spøg bliver kaldt „Slottet“. Ja et Slot er det ved kongelig isoleret Beliggenhed og Behersken af vide Udsigter. Nysgjerrig og stolende paa venlig Modtagelse skød jeg nogle tunge Rosengrene fra Døren og gik derind, ind i disse mørke Rum med Bjælkeløft og smaa firkantede Bønderuder med Blink af Himlen udenfor, som paa de hollandske Malerier.